

Tadeusz Śliwa, *Żukowski Eugeniusz (1877–1951)* [w:]
Tekstowa kartoteka osobowa przemyslan, pod red. Anny
Siciak – na stronie Przemyskiej Biblioteki Publicznej

Żukowski Eugeniusz (1877–1951), ks., prof. filozofii w Instytucie Teologicznym w Przemyślu.

Ur. 17 grudnia 1877 w Niżankowicach koło Przemysła. Maturę uzyskał w gimnazjum jarosławskim w 1895 r. Od razu wstąpił do Sem. Duch. w Przemyślu. Po ukończeniu studiów teologicznych i rocznej zwłoce z braku wieku, w 1900 r. został wyświęcony na kapłana. Wysłany na studia do Innsbrucka, 10 listopada 1903 r. uzyskał doktorat z teologii. Rozpoczął specjalizację z biblistyki, ale został odwołany do diec. przez bp. J. Pelczara. Po powrocie – jako wikariusz – do 31 VII 1904 r. pracował w dwóch kolejnych parafiach. Od tej daty był w latach 1904-1912 prefektem w Sem. Duch. Od-tąd też rozpoczął nauczanie w instytucie. Najpierw zastępczo filozofii i teologii fundamentalnej, które w planie nauczania były formalnie złączone. W roku następnym w takim samym charakterze nauczał historii Kościoła, a w kolejnym 1906/1907 zastępował ks. katechetę w gimnazjum na Zasaniu (wówczas filii c.k. gimnazjum), a w latach 1907/1911 nauczał tam – przekształconym już na gimnazjum samodzielne – pomocniczo. Od r. akad. 1911/1912 był formalnym profesorem filozofii w Instytucie Teologicznym (do 1950 r.). Początkowo wykładał wszystkie działy filozofii, później z różnymi modyfikacjami. W okresie II wojny światowej, w seminarium w Brzozowie, chwilowo nauczał także historii Kościoła. Od 1949 r. główne działy filozofii przejęli jego następcy. Po I wojnie światowej opiekował się także biblioteką seminaryjną. W kurii

biskupiej funkcjonował jako radca i referent, lecz w 1923 r. zrezygnował z tych obowiązków, ale w następnym roku został członkiem komisji kwalifikacyjnej dla katechetów szkół średnich. W 1927 r. został podkomorzym, czyli w praktyce prałatem papieskim. Od objęcia w 1911 r. katedry filozofii, wobec nielicznych innych obowiązków zajmował się głównie nauczaniem i czytaniem. Znał j. niemiecki i języki klasyczne. W Insbrucku uczył się angielskiego, arabskiego, aramejskiego i hebrajskiego. W trakcie swej działalności przekazał podstawowe zasady filozofii kilkudziesięciu rocznikom alumnów. W ocenianiu egzaminów był raczej łagodny. Miał poczucie humoru, toteż był lubiany. Mimo dużego odczytania specjalistycznego, opublikował tylko 6 artykułów, m.in. z zakresu logiki (2), apologetyki (1), organizacji studiów teologicznych (2). W rękopiśmie pozostało kilka innych.

Bibliografia: Śliwa T., *Żukowski Eugeniusz*, w: *Słownik polskich teologów katolickich*, t. 7, Warszawa 1983, s. 509-511, tamże bibliogr.